

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kanter György ügyvéd által képviselt felperesnek a Migály Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. június 12. napján kelt 8.G.40.402/2006/27. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 117.000,- (Egyszáztizenhétezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes rendszeresen megbízást adott a felperesnek nemzetközi fuvarozás elvégzésére, melyet a felperes írásban igazolt vissza az alperes megbízásaiban foglalt feltételekkel egyezően. A fuvarozás egy részét a felperes saját maga végezte, ezekben az esetekben kereskedelmi utasítást adott a gépjárművezetőnek a fuvarozás feltételeiről. Azokban az esetekben, ahol további fuvarozót vont be a fuvarozás elvégzésére, írásban megbízást adott az alperes megbízásaiban foglalt feltételekkel. Az áru az alperes által megbízott K. Kft. logisztikai raktárába került lerakodásra ... és onnan az alperes megbízásaiban foglaltak szerint szállítólevéllel kerültek továbbításra a C. Kft., illetőleg a T. Rt. áruházaiba, valamint az alperes által megjelölt további lerakóhelyekre. A címzettek az áru átvételekor több esetben fenntartással éltek az áru átvételekor lemerített súly, és a fuvarleveleken valamint a szállítóleveleken megjelölt súly közötti eltérés miatt. Több alkalommal a K. Kft. logisztikai

központjában jelentést készített a biztonsági őr a raktárvezető közreműködésével a feladó által megjelölt súly és az érkezéskor mért súly közötti eltérésről.

A felperes a szerződésekben foglaltak szerint a nemzetközi és a belföldi fuvarozás díjára számlákat állított ki, 2005. június 22-én 1001265/2005. szám alatt 2005. augusztus 12-i fizetési határidővel 815.098,- Ft-ról, 2005. november 21-én 1001877/2005. sorszám alatt 2005. november 24-i fizetési határidővel 770.025,- Ft-ról, 2005. július 14-én 2005. augusztusi 4-i esedékességgel 1001204/2005. sorszám alatt 818.900,- Ft-ról, 2005. július 14-én 759.181,- Ft-ról 1001190/2005. sorszám alatt 2005. augusztus 4-i fizetési határidővel, 2005. június 28-án 779.050,- Ft-ról 2005. július 19-i fizetési határidővel 1001122/2005. sorszám alatt. Mindezeket a CMR fuvarlevelekkel és a szállítólevelekkel együtt megküldte az alperesnek.

Az alperes a számlákat a mellékletekkel együtt megkapta, a fuvardíjat azonban határidőben nem fizette meg, ezért a felperes 2006. január 31-én felszólította az alperest az öt számlában szereplő összesen 3.942.254,- Ft öt napon belül történő megfizetésére.

Az alperes a fuvardíjakat nem fizette meg, ezért a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte, amelyben az alperest 3.942.254,- Ft fuvardíj és annak középarányosan meghatározva 2005. november 24. napjától a késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Az elsőfokú eljárás alatt a keresetét a késedelmi kamat kezdő időpontja vonatkozásban módosította és a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésében foglalt mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a számlákat átvéve nem kifogásolta a fuvardíjak összegét, ezért azt a számviteli törvény szerint befogadottnak kell tekinteni. Az alperes a kárigényét elkészenen jelentette be, amikor a számlák fizetési határidejének lejártát követően azok teljesítésére hívta fel az alperest.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a felperes követelésének jogalapját és összepszerűségét vitatta, hivatkozva arra, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a követelt fuvardíjak összepszerűségében miként állapodott meg. Ezen túlmenően hivatkozott a felperesi hibás teljesítésre, továbbá a szerződésszegő magatartásával okozott kárra. Ez utóbbiakkal kapcsolatban beszámítási kifogást terjesztett elő, elsődlegesen árleszállítást kért a felperes követelésének erejéig, amennyiben pedig ez nem nyerne teljes mértékben igazolást, úgy a felperesi keresettel érvényesített fennmaradó összeg erejéig kártérítési igénnyel élt.

A 1001265/2005. számú számlával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a miskolci C. áruházba történt belföldi fuvarozáskor egy raklapnyi szárított sárgabarack minőségi hibáit jelezte a címzett. Az erről szóló értesítést a K. Kft. alvállalkozó elmulasztotta továbbítani a felperesnek, helyette saját kockázatára, saját raktárába szállította vissza, ahol az áru megromlott. A debreceni C. áruházba szállított áru a raklapok összerogyása miatt eladhatatlanná vált, a főtí C. áruházba két raklapnyi áru megrogyva érkezett, a szállítólevélre súlyhiányt vezettek fel. Átvételkor a súlyhiányról ténymegállapító jegyzőkönyv felvételére került sor. Az alperes utalt a felperesi alvállalkozó logisztikai központjának csatolt jelentéseire, amelyből kimutatható, hogy az alvállalkozó saját mérlegelése szerint az érintett körfuvarral

szállított áru átvételekor, azaz 2005. július 5-én, 600 kg áruhiány mutatkozott. E hiány miatt a felperes hibás teljesítése állapítható meg.

A 1001877/2005. sorszámú számlák vonatkozásában előadta, hogy a 150 kg tömegű termékminta nem érkezett meg a C. áruházába.

A 1001204/2005. sorszámú számla tekintetében az alperes ugyancsak a felperesi hibás teljesítésre utalt, mivel a C. áruházába fuvarozott áru 2005. július 10. napján 50 kg súlyhiánnyal érkezett, amely hiányról jegyzőkönyvet vettek fel. Ezen túlmenően a debreceni, törökbálinti, miskolci, budakalászi C. áruházakba összesen 200 kg körüli súlyhiánnyal érkezett meg az áru.

Az alperes a 1001190/2005. sorszámú számla jogalapját vitatta arra hivatkozással, hogy a K. Kft. által fuvarozott áru 2005. június 21-én a debreceni, a törökbálinti, a miskolci, a fóti, a szolnoki és a szegedi C. áruházakba is több száz kg súlyhiánnyal érkezett meg.

A felperes által 1001122/2005. sorszám alatt kibocsátott számlával kapcsolatban ugyancsak azt kifogásolta az alperes, hogy több száz kg súlyhiánnyal érkezett meg az áru a miskolci, debreceni, törökbálinti, budakalászi, szolnoki és szegedi C. áruházakba.

Sem a felperes, sem az alvállalkozója a felrakodáskor egyik esetben sem jelzett áruhiányt, egyéb kifogással nem élt a felrakott áru mennyiségével és minőségével kapcsolatban.

A hibás teljesítés és a szerződésszegéssel okozott kár vonatkozásában tanúk meghallgatására tett bizonyítási indítványt.

A felperes kérte a beszámítási kifogás elutasítását, vitatva annak jogalapját, arra hivatkozva, hogy a perbeli ügyben nem súlyhiányról van szó, hanem sérülésről, amely az elégtelen csomagolással függ össze, ezért a 1971. évi 3. tvr.-rel kihirdetett a "Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről" szóló Egyezmény (CMR) 9. cikk 2. pontjában foglaltakra tekintettel nem tartozik felelősséggel.

A Fővárosi Bíróság a 2008. június 12. napján kelt 8.G.40.402/2006/27. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3.942.254,- Ft-ot, 779.050,- Ft-nak 2005. augusztus 21. napjától, 759.181,- Ft-nak 2005. augusztus 5. napjától, 818.900,- Ft-nak 2005. augusztus 11. napjától, 815.098,- Ft-nak 2005. augusztus 13. napjától, 770.025,- Ft-nak 2005. november 24. napjától a megfizetés napjáig számított késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatát, 473.092,- Ft perköltséget; ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között nemzetközi árufuvarozási szerződés jött létre, ezért a jogviszony elbírálására a CMR szabályait kell alkalmazni.

A felek indítványára a szerződéskötés körülményei, továbbá a hibás teljesítés vonatkozásában tanúbizonyítást folytatott le. Cs.P. felperesi alkalmazott tanúvallomásában előadta, hogy W.L-lel a szerződést szóban kötötte meg, a fuvardíjban is szóban állapodtak meg. Előadta, hogy a nemzetközi fuvardíj állandó összegű volt, míg a belföldi fuvardíj a magyarországi lerakóhelyek számától függött,

ezért minden esetben eltérő volt ezen fuvardíj összege. A számlákon meghatározták a nemzetközi fuvardíj összegét, valamint a belföldi fuvarozás díját. A tanú szerint előfordulhat, hogy a kartonokban kevesebb áru van, mint amit feltüntettek, több mint 1000 kartonról volt szó, így kartononként ha csak fél kilóval kevesebb áru van, akkor ez 400 kg eltérést eredményezhet. A 1001122/2005. sorszámú számla vonatkozásában arra is hivatkozott, hogy a K. Kft. paletta szám szerint átvette az árut, megkezdte a kiszállítást, a bruttó súlyok megegyeztek, nettó súlyeltérés volt, illetőleg éretlen és minőségileg nem megfelelő volt az áru. A 1001204/2005. sorszámú számlával érintett fuvarozás körében arra hivatkozott, hogy a felrakóhelyen nem volt lehetőség a gépkocsit üresen lemérni, annak a súlyát, valamint a megrakott gépkocsi súlyát, mivel mérleg nem volt, így nem észlelhette azt, hogy 300 vagy 400 kg-mal kevesebb súlyú a felrakott áru. A 1001265/2005. sorszámú számla vonatkozásában elmondta, hogy a K. Kft. saját döntése alapján szállította vissza a raktárába az árut, ahol megromlott, Debrecenben összeborultak a kartonok, Fóton megroggyantak, konkrét kárigény írásbeli bejelentésére nem került sor. A 1001877/2005. sorszámú számla fuvarokmányával kapcsolatban előadta, hogy a K. Kft. nem végzett mérlegelést, amikor átvették az árut, a mennyiséggel kapcsolatosan kifogás volt, a minőséggel nem. A göngyöleg számával kapcsolatban nem volt eltérés. Az ingyen termékmintával kapcsolatban a CMR fuvarlevélre nem tudott fenntartást tenni, mert azon nem szerepelt ennek a felrakása.

W.L. alperesi részről meghallgatott tanú elmondta, hogy szóban történt a felek között a megállapodás, emlékezete szerint írásban, e-mailben rendelte meg a fuvar elvégzését a szóbeli tárgyalást követően a felperes. Hivatkozott arra, hogy a C. Áruházai jelezték, hogy rendszeres súlyhiány volt Franciaországban, ahol az árut felrakták. Nincs tudomása arról, hogy az áru mérésére volt-e lehetőség, ezt azonban rögtön jelezni kellett volna még a francia felrakóhelyen, hogy a fuvarozó a súlyért nem vállalhat felelősséget.

Az elsőfokú bíróság **B.Z.** alperesi ügyvezető tanúkénti meghallgatását mellőzte, figyelemmel arra, hogy az alperes a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatás- adást követően a Pp. 141. § (6) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmények terhe mellett történő felhívás ellenére a beszámítási kifogás alapjául szolgáló okiratokat nem csatolt. Mivel az elsőfokú bíróság az alperes indítványára az általa csatolt okiratokra rendelte el meghallgatni, ennek hiányában a tanú meghallgatására sem került sor.

A tanúvallomások, valamint a felperes által becsatolt okirati bizonyítékok, így az alperesi megbízások visszaigazolása, a számlák és a fuvarlevelek alapján megállapította, hogy a felperes a kereseti kérelmében megjelölt számlákban rögzített mértékű fuvardíjak vonatkozásában szóban jöttek létre a felek között a fuvarozási szerződések.

A súlyhiánnyal összefüggésben rögzítette, hogy a mennyiségi ellenőrzésre a CMR 8. cikk 3. pontja alapján sem a feladó, sem az alperes nem adott utasítást a felperesnek. A CMR fuvarleveken feltüntetett paletták hiánytalanul megérkeztek, az, hogy a palettán belül a feladó által a fuvarlevélen megjelölt áru súlya eltért, figyelemmel a csomagolás sérülésének hiányára, a kartonszámok egyezőségére, nem nyert bizonyítást, hogy a fuvarozás tartama alatt következett be az áruhiány,

ezért a CMR 17. cikk 1. pontjában foglalt fuvarozói felelősség jelen esetben nem áll fenn. Az alperes a CMR 18. cikk 2. pontjában foglalt bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, így nem igazolta, hogy a csomagolás sértetlensége mellett a paletták és a kartonszámok egyezősége esetén is a feladó által megállapított súly és a lerakóhelyen mért súly hiánya tényleges áruhiányon alapul és az a fuvarozás tartama alatt következett be. Ezen túlmenően az alperes nem bizonyította a felmerült kárát, a CMR 23. cikke szerinti kárösszagszerűségét sem jelölte meg és nem is igazolta. A 1001877/2005. sorszámú számlával kapcsolatban a 150 kg termékminta hiányára való hivatkozás sem nyert bizonyítást, mivel a fuvarlevélen ilyen bejegyzés nem szerepelt, ezen túlmenően annak az értékét sem határozta meg és a felmerült kárát e körben az alperes nem bizonyította. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását elutasította, és az alperest kötelezte a fuvardíjak megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat kezdő időpontját a kereseti kérelemtől részben eltérően az egyes számlákban megjelölt fizetési határidőt követő naptól állapította meg, míg a késedelmi kamat mértékét a Ptk. 301/A. § szerint határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, amennyiben az ügyben további bizonyítás lefolytatása szükséges.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és jogszabálysértő. A felperes a követeléseinek az összagszerűségét semmilyen módon nem igazolta, a felperes által állított fuvardíj mértékét az alperes kifejezetten vitatta. A felperes alkalmazásában álló **Cs.P.** tanú a követelés összagszerűségéről csak annyit adott elő, hogy a fuvardíjról a felek minden egyes megbízáskor egyedileg állapodtak meg, keretszerződés a fuvardíjak vonatkozásában a peres felek között nem volt hatályban. Sem **Cs.P.**, sem más tanú a per irataiból kitűnően nem erősítette azonban meg azt, hogy az egyes fuvarok vállalásáért a felperes által a számlában állított fuvardíjak megegyeznének a felek által ténylegesen kialakított fuvardíjakkal. Álláspontja szerint a követelés összagszerűségét egyebekben az sem igazolja, hogy az átvett számlákat az alperes nyomban nem kifogásolta. Mindezekre tekintettel a felperes a fuvardíj összegét nem tudta bizonyítani, ezért az összagszerűség ítéletben történő megállapítására megalapozatlanul került sor.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltség fizetésére történő kötelezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy **Cs.P.** tanú előadta, hogy mind az öt esetben szóban kötötték meg a szerződést **W.L-lel**, megállapodtak a konkrét fuvardíj összegéről is mindegyik esetben, az alperes e-mail útján adott megbízást, amit nyilvánvalóan nem tett volna meg, ha előzetesen a fuvardíjakban megállapodás nem történt volna. **W.L.** alperesi tanú egyetlen fuvarszerződés, illetve számla esetében sem vitatta azt, hogy a fuvardíj a felek megállapodásával megegyező összegben került kiszámlázásra. Mivel a perbeli fuvarszerződések kizárólag szóban jöttek létre, ezért a megállapított

fuvardíjak mértéke, illetőleg a szerződések tartalma tekintetében a tanúbizonyításon kívül más bizonyítási eszköz nem képzelhető el. A tanúbizonyítás teljes egészében alátámasztotta a felperesi keresetben foglaltakat.

Ismételten hivatkozott arra, hogy az alperes a perbeli számlák összecszerűségét a jelen pert megelőzően egyáltalán nem kifogásolta.

Az alperes az elsőfokú eljárásban többszöri kifejezett felhívása ellenére sem bizonyította semmilyen módon az őt ért állítólagos kárt. A Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján a kötelezett saját követelését a jogosulttal szembeni tartozásába számíthatja be, vagyis fogalmilag mindenképpen kell lennie egy elismert tartozásnak a jogosulttal szemben, amelybe a saját ellenkövetelését kívánja beszámítani. Önmagában ezen alperesi nyilatkozatok is egyértelműen azt bizonyítják, hogy az alperes valójában elismerte a felperesi követelést, és ezen elismert követelésbe annak erejéig kívánja saját kárigényét beszámítani.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, így abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes a fuvardíjak összecszerűségét - az alperesi ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel - bizonyította-e.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló jogi következtetéssel marasztalta az alperest.

A fuvardíj összecszerűségével kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően helyesen mérlegelte a tanúvallomásokat és az okirati bizonyítékokat, és mindezekből megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a követelése összecszerűségét bizonyította.

Az alperes egyik fuvarszerződés vonatkozásában sem vitatta azt, hogy a felperes által küldött megbízás visszaigazolásokat nem kapta meg, azokban pedig szerepelt a fuvardíj összege. Az F/26/1. alatt csatolt 2005. június 1. napján kelt írásbeli megrendelés, amelyet az alperes küldött a felperesnek, hivatkozott a W.L.-nak felperes által megadott árra és annak alapján adta meg írásban a megrendelést.

Az alperes a fellebbezésében semmi olyan tény vagy körülményt nem jelölt meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására - kártérítés jogcímén előterjesztett beszámítási kifogása megalapozottságának hiányában - alkalmas lenne.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - érdemben helytálló indokaira tekintettel - hagyta helyben.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján

mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2009. év február hó 26. napján

álínkásné dr. Míka Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő